



Roj: SAP L 316/2016 - ECLI:ES:APL:2016:316
Id Cendoj: 25120370022016100168
Órgano: Audiencia Provincial
Sede: Lleida
Sección: 2
Nº de Recurso: 311/2015
Nº de Resolución: 164/2016
Procedimiento: Recurso de Apelación
Ponente: ALBERTO GUILAÑA FOIX
Tipo de Resolución: Sentencia

AUDIÈNCIA PROVINCIAL

DE LLEIDA

Secció segona

El Canyaret, s/n

Rotlle núm. 311/2015

Procediment ordinari núm. 592/2013

Jutjat Primera Instància 1 Solsona

SENTÈNCIA núm. 164/2016

PRESIDENT:

EN ALBERT GUILANYÀ I FOIX

MAGISTRATS:

EN ALBERT MONTELL GARCÍA

NA ANA CRISTINA SAINZ PEREDA

Lleida, set d'abril de dos mil setze

La Secció Segona de l'Audiència Provincial de Lleida, integrada per les persones que s'esmenten al marge, hem vist, en grau d'apel·lació, les actuacions de procediment ordinari número 592/2013, del Jutjat de Primera Instància núm. 1 de Solsona, en virtut del recurs interposat per Feliciano , representat per la procuradora M^{re}CARMEN RULL CASTELLO i assistit per la lletrada Pilar Pijuan Fornells contra sentència de data divuit de febrer de dos mil quinze dictada en el procediment esmentat, rotlle de sala núm. 311/2015. Luciano , representat per la procuradora MARIA TERESA SABATE AIGÈ I i assistida per la lletrada ALBA SALA MASES impugna l'apel·lació. És ponent d'aquesta resolució el magistrat ALBERT GUILANYÀ I FOIX.

ANTECEDENTS DE FET

PRIMER. La transcripció literal de la part dispositiva de la sentència dictada en data divuit de febrer de dos mil quinze , és la següent: " **DECISIÓ** .- DECISIÓ

Desestimo la demanda interposada per Feliciano contra Luciano i declaro ben exercitat el dret de retenció sobre els tres cavalls propietat del primer.

Estimo parcialment la reconvenció interposada per Luciano contra Feliciano i:

1. Declaro que entre les parts existia un contracte de pupil·latge sobre els tres cavalls indicats, i dispo la seva resolució.

2. Condemno Feliciano a abonar a Luciano la quantitat de 3.336'23 euros, amb els corresponents interessos legals, així com la quantitat de 6 euros diaris des del 3 d'agost de 2012, amb els corresponents interessos legals.

3. Cadascuna de les parts ha d'abonar les seves costes processals. [...]"

SEGON. Contra l'anterior sentència, Feliciano va interposar un recurs d'apel·lació, que el Jutjat va admetre, i un cop seguits els tràmits de rigor va trametre les actuacions a aquesta Audiència, Secció Segona.

TERCER. La Sala va decidir formar rotlle i va designar magistrat/ada ponent, al qual es van lliurar les actuacions perquè, després de deliberar, proposés a la Sala la resolució oportuna. Es va assenyalar el dia 4 d'abril de 2016 per a la votació i decisió.

QUART. En la tramitació d'aquesta segona instància s'han observat les prescripcions legals essencials del procediment.

FONAMENTS DE DRET

PRIMER. La part actora al temps que demandada reconvençional recorre contra la sentència de primera instància i ho fa al·legant que concorre un defecte legal en la formulació demanda reconvençional que ha de portar a tenir-la per no feta. Que en tot cas la relació entre les parts era la del contracte de comodat. Que el jutge a quo no ha valorat correctament la documentació acompanyada per les parts, i que conseqüència de tot plegat corresponia estimar la demanda i desestimar la reconvençió.

La part demandada s'oposa al recurs i demana la íntegra confirmació de la sentència apel·lada.

SEGON . La part apel·lant sosté com a premissa bàsica de tot el seu recurs que la relació que unia a actor i demandada era la del comodat, és a dir el préstec d'ús. A partir d'aquí construeix tota la seva defensa i en pretén extreure les conseqüències que la llei determina en relació a les despeses que generi la cosa deixada en comodat.

Doncs bé, per aclarir conceptes escau recordar que la figura del préstec d'ús o comodat, la regula el CC als articles 1740 i ss. El primer d'aquests el defineix tot dient que: "*Pel contracte de préstec, una de les parts lliura a l'altra, o alguna cosa no fungible a fi que l'usi per un cert temps i la hi torni, cas en què s'anomena comodat ...*". Per tant el primer que deduïm de l'enunciat és que el comodat exigeix l'entrega de la cosa per un cert temps fixat d'antuvi i per tant determinat. Una primera conseqüència és que la indeterminació en el termini pel qual la cosa es lliura, converteix a la figura en quelcom diferent al comodat. Per exemple en les cessions gratuïtes d'immobles a un tercer la manca de determinació prèvia del temps de durada de la cessió converteix aquella en un precari. Certament que de cops es pot sostenir, malgrat aquella indeterminació temporal, que estem davant d'un comodat si al menys es fixa que el lliurament de la cosa es fa per un ús determinat i indirectament mitjançant aquell ús se'n pot extreure un termini. Així s'entén que l' article 1749 del CC al fixar les obligacions del comodant digui que: "*El comodant no pot reclamar la cosa prestada sinó després d'haver conclòs l'ús per al qual la va prestar. Tanmateix, si abans d'aquests terminis el comodant en té necessitat urgent, pot reclamar-ne la restitució .*" Ni un ni altre supòsit són els que concorren en el cas que ara es judica ja que ni es va fixar un termini cert de cessió d'ús ni tampoc es va fer per un ús concret del que se'n pugues deduir aquell termini.

Però és que a més afegirem que tot i que tinguessin com a correcta l'asserció de que estem enfront d'un comodat, ens trobem que la regulació jurídica d'aquella a manca de pacte exprés contrari, obliga al comodatari a satisfer les despeses ordinàries que siguin necessàries per l'ús i conservació de la cosa prestada, i és evident que en el cas d'un semovent com ara un cavall, l'alimentació és una despesa ordinària i necessària per l'ús i manteniment de l'**animal** i en aquest cas concret és reconegut per la pròpia part actora que el tracte és que ell se'n fes càrrec i no pas el comodant. De fet s'acredita que l'actor va transferir diverses quantitats al demandant reconvinent amb l'única finalitat de rescabalar-lo de les despeses d'alimentació dels cavalls. Per tant, no estem enfront d'un comodat ni li és d'aplicació a la relació jurídica entre parts l' article 1747 del CC que impedeix al comodatari la retenció de la cosa sota pretext d'un deute per raó de les despeses ocasionades.

Així dons les al·legacions que tenen com a base l'existència d'un contracte de comodat, han de ser rebutjades.

TERCER . El segon grup d'al·legacions fan referència al defecte ne la forma de presentar la reconvençió i al fons de la demanda reconvençional. Pel que fa al defecte de forma és pla que aquell no pot ser tributari per si sol per acordar una nul·litat de les actuacions atès que aquella només és possible si aquell vici o defecte ha estat causant d'indefensió, cosa que aquí no succeeix atès que la part demandada ha entès des del principi que hi havia reconvençió i l'ha contestat. Tanmateix tampoc es pot estimar que concorri l'excepció de defecte en la forma de proposar la reconvençió ja que consta perfectament el que es demana i la raó de demanar-ho

el que permet al actor contestar i oposar-se perfectament a la reconvençió. Ens remetem en aquest sentit al que ja resolt la sentència apel·lada en el seu fonament de dret Segon.

Pel que fa al fons dels plantejaments de la reconvençió, la part apel·lant nega novament la qualificació jurídica que el jutge a quo fa de la relació entre les parts i que a la sentència es qualifica de contracte de pupil·latge, per continuar sostenint que estem davant d'un contracte de comodat i fa cita dels articles 2497 , 2531 i 2514 del CC (sic) sens dubte per un error de text (pensem que la cita correspon al Codi Civil Federal de la República de Mèxic) atès que ni el CC té tants articles ni els citats s'assemblen en res als que disciplinen el comodat (arts 1740 i ss. CC). De fet aquest defecte l'arrossega durant tot el recurs ja que la cita de l'inexistent article "2497 del CC " es fa en nombroses ocasions al llarg de l'escrit.

Fos com fos, el cert és que hi concorren una sèrie de fets objectius que han de donar-se per acreditats com ara el pagament per part de l'actor de part del menjar dels cavalls o el lliurament voluntari d'aquest a la demandada i per tant la seva possessió inicial pacífica i tolerada. Així mateix és evident que a la part reconvinent se li han generat unes despeses que van més enllà del que és el menjar dels animals, i la discussió esta en decidir qui se'n ha de fer càrrec. És a partir d'aquí que la relació és fosca i contradictòria atès que cada part sosté quelcom diferent. Així les coses el jutge adopta la solució d'acudir a les normes d'interpretació dels contractes i aplicar l' article 1289 del CC tot arribant a la conclusió de que es tracta d'un contracte onerós (la gratuïtat en aquest tipus de relacions s'argumenta que és l'excepció) i extreure'n les conseqüències oportunes després de fer una valoració conjunta i sistemàtica dels documents dels que disposa.

Aquesta valoració no és atacada des del punt de vista jurídic per part de l'apel·lant que simplement insisteix contínuament amb l'existència d'un contracte de comodat (ja hem dit que amb cita de preceptes inexistents), que com hem vist no concorre, o en la forma en que han de valorar-se els documents privats, cosa de la que tampoc se'n observa a sentència una valoració errònia, raó per la qual i no donant-se cap altra argumentació jurídica que ataquí la valoració i qualificació dels fets que conté al sentència a quo, i tenint en compte l'àmbit en que es desenvolupa i els principis que regulen el recurs d'apel·lació (*tantum datum tantum devolutum o reformatio in peius*), escau la seva confirmació.

QUART. Atès el que disposa l' article 394 de la LEC i a l'haver-se desestimat el recurs escau imposar les cotes d'aquesta alçada a la part apel·lant.

DECISIÓN

DESESTIMEM el recurs d'apel·lació interposat pel procurador Rull contra la sentència de data 18 de febrer de 2015 del jutjat de primera instància i instrucció de Solsona que **CONFIRMEM** i amb imposició a la part apel·lant de les costes causades en aquesta alçada.

Torneu les actuacions al Jutjat de procedència amb certificació de la sentència als efectes que s'escaiguin.

Així per aquesta la nostra sentència, ho pronunciem, ho manem i ho signem,

MODE D'IMPUGNACIÓ : Contra aquesta resolució caben els recursos extraordinaris de cassació i d'infracció processal si es donen els requisits que estableixen els articles 466 i següents de la Llei d'enjudiciament civil, havent d'acompanyar amb l'escrit d'interposició els dipòsits (mitjançant ingrés en el compte de dipòsits i consignacions d'aquest Tribunal) i taxes corresponents, en el supòsit d'estar obligat a això.

PUBLICACIÓ. El/La magistrat/ada jutge/essa ha llegit i publicat la Sentència anterior, en audiència pública, en el dia d'avui. En dono fe.